

ΤΑ ΝΙΤΚΑ

Από την Αίνο στην Αλεξανδρούπολη

Περιοδική έκδοση του Συλλόγου

ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΝΟΥ

Τεύχος 8- Ιούλιος-Δεκέμβριος 2008

Ο Σύλλογός μας, ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΝΟΥ, το ελάχιστο που μπορεί να κάνει για την ευγενική αυτή μορφή, το πνεύμα της οποίας καθόρισε τη θρακική ιστορία, είναι να μην αφήσει να ξεχαστεί στο αδυσώπητο διάβα του χρόνου και να υπενθυμίζει στους νεότερους μέσω των περιοδικών, φυλλαδίων και εκδηλώσεων τη ζωή και το έργο της Καλλιόπης Παπαθανάση - Μουσιοπούλου. Το παρακάτω αφήγημά της είναι αφιερωμένο σ'αυτούς που ζουν και ορίζουν τον τόπο τούτο, την Αλεξανδρούπολη, τη νέα αυτή πόλη με τις τόσες παλιές και αξέχαστες μνήμες.....

Μηνύματα της Θάλασσας

Αφήγημα της

Καλλιόπης Παπαθανάση – Μουσιοπούλου

Πέφτει το σούρουπο και με τυλίγει. Κάθομαι στην ακρογιαλιά και κοιτάζω την απέραντη γαλάζια θάλασσα που αγκαλιάζει την Αλεξανδρούπολη. Ένα ανάλαφρο κυματάκι τη ριτιδώνει που και που. Το μουρμούρισμά του αντηχεί στ'αυτιά μου σα να μου μιλεί για παλιές ιστορίες....

Πέρα μακριά ξεχωρίζει αχνά η Σαμοθράκη. Αναλογίζομαι τους μύστες που έφταναν ως εκεί για να πάρουν μέρος στα Καβείρια. Έρχονταν τόσοι για να μνηθούν, άντρες και γυναίκες, που ποθούσαν να μάθουν τη μεγάλη αλήθεια: το νόημα της ζωής. Εδώ που στέκομαι θα περπάτησαν πολλοί από αυτούς για να ξαποστάσουν λίγο ή για να επισκεφθούν τη Μεσημβρία, πριν ξεκινήσουν με τα καράβια τους για τον τελικό προορισμό τους. Το ιερό νησί τους μαγνητίζει!

Μετά αναλογίζομαι τους πειρατές που έρχονταν εδώ για να λεηλατίσουν τις γειτονικές πόλεις. Τόσοι κουρσάροι πέρασαν

από την περιοχή μας στη Βυζαντινή εποχή. Πόσες βαρβαρικές επιδρομές αιματόβαψαν αυτά τα χρώματα...

Οι σκέψεις κυνηγούν η μια την άλλη, σαν τους γλάρους που πετούν πάνω από το κεφάλι μου. Αναρωτιέμαι πόσοι κατάδικοι Βυζαντινών σύρθηκαν αλυσσοδεμένοι ως την παραλία μας να φορτωθούν σε πλεούμενα για τον τόπο της εξορίας τους: τη Σαμοθράκη. Οι μνήμες με συνεπαίρνουν σ'ένα αχαλίνωτο, νοερό ταξίδι.

Δακρύζω σαν φτάνω στα νεότερα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Τότε ίσως και σ'αυτή την ερημική ακτή που βρίσκομαι, να έρχονται όπλα απ'την ελεύθερη Πατρίδα. Με κίνδυνο της ζωής τους, παλικάρια της Θράκης τα μετέφεραν σε πόλεις και χωριά για ν'αρματώσουν άντρες και γυναίκες, που ποθούσαν να σπάσουν τα δεσμά της σκλαβιάς.

Επιτέλους ήρθε η ελευθερία του 1920. Η 14^η Μαΐου είναι ένας σταθμός στην ιστορία του τόπου. Αλλά η αγαλίαση κράτησε λίγο. Μετά την Μικρασιατική συμφορά, οι Μεγάλοι αποφάσισαν να παραδώσουν την Ανατολική Θράκη στην Τουρκία. Μέρες αποβιβάζονταν σε τούτη την παραλία τα κυνηγημένα, ξεριζωμένα αδέρφια μας, για να φωλιάσουν εδώ μετά μυριους εξευτελισμούς. Κύλησαν λίγα ήσυχχα χρόνια. Οι πρόσφυγες συνήθιζαν σιγά-σιγά στη νέα ζωή. Δεν πρόφτασαν να επουλωθούν οι πληγές, νέες δοκιμασίες μας επιφύλαξε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Το κύμα που δυναμώνει σιγά-σιγά φέρνει στην μνήμη ηρωικές ιστορίες παιδιών της Θράκης, που πάλεψαν και θυσιάστηκαν όπως οι πρόγονοί τους για να υπερασπιστούν τα εθνικά ιδανικά σε βουνά και θάλασσες. Ο τόπος σκλαβώθηκε πάλι, για λίγο αυτή τη φορά...

Σκοτεινιάζει και αντίκρυ μου αχνοφέγγουν τα φώτα της Αίνου. Τα ξεχωρίζω και ανατριχιάζω γιατί εκεί κοιμούνται τον αιώνιο ύπνο τους οι πρόγονοί μου. Μου φαίνεται πως βλέπω κι ακούω τον πατέρα μου να διηγείται περιστατικά από την παιδική ζωή του στην αγαπημένη μου Αίνο, που νέος πολιτικός την αντιπροσώπευε ως πληρεξούσιός της στην Ελληνική Βουλή, όσον καιρό ήταν ελεύθερη...

Ο Πατέρας πέθανε από το μεράκι του ξεριζωμένου. Μεταλαμπάδεψε όμως σ'εμένα τη λαχτάρα και την ελπίδα!

Η θάλασσα αναδύει στα πόδια μου. Έχει σκοτεινιάσει για καλά. Το νέο φεγγάρι μου χαμογελά από τον ουρανό, μα εγώ

*παρακολουθώ τα κύματα και στέλνω απέναντι, στην Ανατολή,
μηνύματα, που άκουγα παλιά να σιγοψιθυρίζει ο Πατέρας μου.*

**12 Μαΐου 1984 – Η Κ. Παπαθανάση-Μουσιοπούλου ανάμεσα
στον Α. Μανιά και την Δ. Πολίτου κατά την βράβευση
μαθητών από τον Σύλλογο ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΝΟΥ**